

Jan Švadlenka

Jan Švadlenka se narodil 29.12.1963 v Praze v nemocnici na Bulovce. Jeho otec Jiří Švadlenka pracoval jako soustružník v ČKD Elektrotechnika, matka Alena Švadlenková pracovala taktéž v ČKD Elektrotechnika jako kreslířka.

Jeho dětství bylo pestré s příměsí spousty aktivit, s kamarády hrával hokej a fotbal, ve kterém se poté začal rozvíjet více, i přestože byl konečnou volbou fotbal, velice ho zajímaly také formule, dokonce uvažoval o dráze profesionálního závodníka. V létě pravidelně jezdil na Vysočinu za svým dědečkem, kde byl svědkem mnoha vesnických tradic a zvyků jako například žně, na které stále rád vzpomíná.

Povinnou školní docházku dokončil na základní škole Na Balabence. S učivem neměl problémy, avšak jeho třídní učitelka ho neměla příliš v oblibě, dokonce byl nucen být součástí pionýrského sdružení. Po ukončení základního vzdělání nastoupil na stavební průmyslovou školu, kterou úspěšně absolvoval. Poté se vzhledem k jeho nabývajícím duchovním sklonům rozhodl přihlásit na Vyšší odbornou školu JABOK, kterou však již nedokončil, přesto ho ale velmi inspirovala v jeho následující umělecké tvorbě, ve které se po ukončení fotbalové kariéry rozhodl pohybovat.

Svou vášeň k fotbalu začal rozvíjet již v 6 letech v klubu Pragovka, po 2 letech započal svou kariéru v pražském klubu Slavie. V 15 se propracoval do reprezentace Prahy a ČSR. Rok po ukončení studia nastoupil na povinnou vojenskou službu do Dukly Tachov, kde sloužil u dělostřelců a souběžně hrál fotbal za 3.ligu. Poté co absolvoval povinnou vojenskou službu, opět vstoupil do pražského klubu Slavie, avšak do 1.ligy, tam odehrál 23 zápasů. Po 2 tvrdě prožitých letech v 1.lize náhle přestoupil do klubu Xaverov, kde se i přes lehké zdravotní obtíže mohl nadále angažovat v 2.lize. Po 7 letech působení v klubu se zdravotní obtíže zhoršovaly, proto se rozhodl decentně ubrat a pouze hostovat v divizním klubu Meteor. I přes velké zapálení do hry mu zdravotní obtíže nedovolily nadále pokračovat a svou perspektivní kariéru byl po 25 letech nucen ukončit v krajském přeboru Čelákovice.

Celý život ho provázel odpor k režimu, na tehdejší poměry se nebál projevit svůj názor. Pokusil se dokonce i emigrovat, avšak neúspěšně. Vzorovým příkladem jeho přesvědčení o nelehkosti bytí v tehdejší politické situaci by mohlo být založení organizace na snímání hesel a symbolů Stalinismu. Kterou založil a sám do ní, jako jediný člen, vstoupil v raném období po sametové revoluci.

K jeho začátkům umělecké tvorby ho inspiroval přátelský výlet na Karlštejn, kde ho zaujaly kožené plastiky v jednom ze stánků. K jednom z jeho prvotních uměleckých počinů patřily již zmiňované kožené plastiky, časem se rozhodl pro nový aspekt ve své tvorbě, zakomponovat do tvorby vlastnoruční zpracování dřeva, z kterého se později stala vášeň pro sochařství. Nejčastější inspirací pro tvorbu mu jsou andělé, kteří ho v životě v jisté míře pozitivně ovlivňují.

Láska k českému vodstvu ho navedla k tvorbě dřevěných soch v podobě pramenů, záliba v tomto oboru ho motivovala k založení organizace Pocta českým řekám.

Jedním z jeho největších uměleckých úspěchů byla zakázka na dřevěné šachy do filmu Bathory od režiséra Juraje Jakubiska, které byly přesunuty do Velké Británie.

Dalším velkým úspěchem byla socha svatého Václava, která byla posvěcena samotným Benediktem XVI. ve Vatikánu.

Jako jednu pro něj z nejvíc citově významných soch vytvořil sochu Rabín s tórou, která se nachází u židovského hřbitova v Brandýse nad Labem, k tomuto dílu chová velkou citovou vazbu, jelikož má židovské předky.

Nadále se zúčastnil organizovaných sympozií po celé České republice.

Také sepsal 2 sbírky básní pro Ústav neslyšících a nevidomých, které poté vyryl písmem pro nevidomé do jeho sochy.

V současné době praktikuje originální tvorbu i tvorbu na zakázku, tvoří abstraktní i realistická díla, vede kurzy dřevořezby a tvorby koláží.

V září roku 2024 mu bylo uděleno ocenění Čestného občana Prahy 8.